

Sygn. akt **V Ca 1561/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny- Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Strączyńska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) SA w W.

przeciwko P. A.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 09 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 981/14

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 1561/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 stycznia 2014 roku Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o zasądzenie na swoją rzecz od P. A. kwoty 585,18 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 zł, innych kosztów w wysokości 0,59 zł i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż w dniu 23 maja 2013 roku zawarła z pozwanym pisemną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, której przedmiotem był samochód osobowy D. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w związku z którą wydana została polisa ubezpieczeniowa potwierdzająca okres ubezpieczenia oraz składkę i warunki jej zapłaty. Strona powodowa wskazywała, iż składka miała być płatna jednorazowo i stała się wymagalna w dniu 07 lipca 2013 roku, jednak pozwany jej nie zapłacił.

W dniu 03 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, uwzględniając pozew.

Pozwany P. A. wniósł od powyższego orzeczenia sprzeciw oświadczając w nim, że nie zawierał żadnej umowy ubezpieczenia w dniu 23 maja 2013 roku na samochód marki D. (...) i nie miał takiego obowiązku.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W okresie do dnia 23 kwietnia 2013 roku Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. oraz P. A. wiązała umowa ubezpieczenia samochodu osobowego D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W dniu 23 kwietnia 2013 roku P. A. sprzedał powyższy samochód J. J..

Dzień później, w dniu 24 kwietnia 2013 roku P. A. złożył Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych dotyczącej powyższego pojazdu.

W dniu 23 maja 2013 roku Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. poinformowało P. A., iż w związku z brakiem pisemnego wypowiedzenia umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta kolejna umowa na okres 12 miesięcy od dnia 24 kwietnia 2013 roku do dnia 23 kwietnia 2014 roku, przesyłając polisę wystawioną na podstawie tej umowy oraz wzywając do zapłaty składki z tego tytułu w kwocie 545 złotych w terminie do dnia 07 lipca 2013 roku.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo i wskazał, że zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. stanowiącego, iż zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych albo w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego, w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 2.

Z dokonanych ustaleń faktycznych wynikało, iż pozwany w okresie wskazanym w powyższym przepisie, a więc do dnia 22 kwietnia 2013 roku nie wypowiedział przedmiotowej umowy, jednakże w ostatnim dniu jej obowiązywania, a więc w dniu 23 kwietnia 2013 roku zbył pojazd osobie trzeciej.

Zgodnie z treścią art. 31 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się.

Sąd Rejonowy wskazał, że przepis ten jest przepisem szczególnym w stosunku do treści art. 28 ust. 1 ustawy i reguluje sytuację prawną zbywcy i nabywcy auta w przypadku zbycia pojazdu w trakcie obowiązywania umowy ubezpieczenia OC. Jednoznacznie wskazuje on, iż w takiej sytuacji umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, a przepisów art. 28 nie stosuje się. Nie było zatem w stanie faktycznym ustalonym w niniejszej sprawie w ocenie Sądu Rejonowego podstaw do przyjęcia, iż po upływie terminu obowiązywania umowy została zawarta jakakolwiek nowa umowa ze zbywcą pojazdu pomimo nie dotrzymania przez niego terminu wypowiedzenia określonego w art. 28 ust. 1 ustawy. Sąd Rejonowy wskazał także, iż fakt braku powiadomienia powoda przez pozwanego o zbyciu pojazdu nie miał w tym wypadku dla istnienia roszczenia powoda żadnego znaczenia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 32 ust. 1 i 4 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poprzez jego

niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż pomimo braku zawiadomienia strony powodowej przez pozwanego w terminie 14 dni od dnia zbycia pojazdu o fakcie jego sprzedaży i danych nabywcy, nie było podstaw do zawarcia kolejnej umowy ubezpieczenia na dalszy okres 12 miesięcy;

2. przepisu art. 31 ust. 1 w/w ustawy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że w niniejszej sprawie strona powodowa posiadała wiedzę o dokonanej sprzedaży pojazdu, a pierwotna umowa została rozwiązana z upływem okresu, na jaki została zawarta.

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. przepisu art. 233 § 1 kpc, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci polisy ubezpieczeniowej nr (...) oraz umowy sprzedaży z dnia 23 kwietnia 2013 r., a w konsekwencji poczynienie istotnych ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że dowód w postaci umowy sprzedaży z dnia 23 kwietnia 2013 r. jednoznacznie przemawia za rozwiązaniem umowy pierwotnej z upływem okresu, na jaki została zawarta.

2. przepisu art. 6 kc w zw. z art. art. 232 kpc, poprzez niewłaściwy rozkład ciężaru dowodu i błędne uznanie za udowodnione twierdzeń strony pozwanej w przedmiocie braku istnienia pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego, podczas gdy powódka wykazała przedłożonym dowodem w postaci polisy ubezpieczeniowej nr (...), że stosunek zobowiązaniowy w dalszym ciągu istniał pomiędzy stronami w spornym okresie, zaś strona pozwana nie zaferowała żadnych dowodów, kwestionujących przedłużenie umowy, to jest skutecznego zawiadomienia strony powodowej o sprzedaży pojazdu.

Jednocześnie ubezpieczyciel wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego świadczenia zgodnie z żądaniami pozwu oraz zwrotu kosztów postępowania w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną na ich podstawie ocenę prawną. Ustalenia, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, jako nie budzące wątpliwości i zastrzeżeń, wszechstronne i wyczerpujące, Sąd Okręgowy przyjmuje jako podstawę własnego rozstrzygnięcia, nie widząc podstaw do przyjęcia, że doszło do naruszenia przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że Sąd pierwszej instancji ocenia wiarygodność i moc zebranego materiału dowodowego według własnego przekonania uwzględniając zasady logicznego rozumowania wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady postępowania dowodowego. Aby zatem móc skutecznie zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. postawić należałoby wykazać ewidentne naruszenie przez organ orzekający którejkolwiek tychże zasad. Sama zaś polemika i zajęcie innego stanowiska w oparciu o ten sam materiał dowodowy nie są przekonujące. Nie ma też mowy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy zasady rozkładu ciężaru dowodowego. Okoliczności niezbędne dla rozstrzygnięcia zostały ustalone w oparciu o prawidłowo zbadany, dostępny materiał złożony przez strony.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzuty prawa materialnego, to zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w przypadku zbycia przedmiotu ubezpieczenia na zbywcy ciąży obowiązek powiadomienia zakładu ubezpieczeń w terminie 30 dni o fakcie zbycia i o danych osobowych nabywcy. Pozwany zbył pojazd w ostatnim dniu obowiązywania umowy z ubezpieczycielem, o czym zawiadomił w dniu kolejnym. Fakt powiadomienia o zbyciu pojazdu jest ważny ze względu na to, że do czasu powiadomienia zakładu ubezpieczeń nabywca ze zbywcą

ponoszą solidarnie odpowiedzialność za uiszczenie należnej składki. Ustawa nie przewiduje innego skutku prawnego tego zaniechania, a tym samym jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, regulacja tego przepisu pozostaje bez znaczenia dla faktu istnienia roszczenia ubezpieczyciela w realiach niniejszej sprawy. Tym samym nie sposób przychylić się do uznania, że doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego.

Powtórzyć trzeba, że w przypadku przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu i niezłożenia przez aktualnego posiadacza oświadczenia o wypowiedzeniu umowy będzie ona obowiązywała, ale jedynie do upływu czasu, na jaki została zawarta, bez możliwości zastosowania klauzuli prolongacyjnej na kolejny okres 12 miesięcy. Tym samym wobec ustalenia, że pozwany nie wypowiedział umowy zawartej z poprzednim posiadaczem pojazdu, umowa ta obowiązywała do czasu, na jaki została zawarta, czyli do końca dnia 23 kwietnia 2013 roku. W realiach niniejszej sprawy pozwany zbył przedmiotowe auto w dniu, w którym upływał okres na jaki została zawarta umowa ubezpieczenia. Uznać zatem należało, że zgodnie z art. 32 w/w ustawy, umowa także w tym dniu wygasła, gdyż obowiązywała tylko do końca okresu ubezpieczenia, co w tym przypadku zbiegło się z datą sprzedaży. Nie zaktualizowało się natomiast prawo ubezpieczyciela do przedłużenia umowy na okres kolejnych 12 miesięcy, mimo braku wypowiedzenia umowy w terminie, gdyż stosowanie automatycznego odnowienia się umowy ubezpieczenia na podstawie art. 28 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w sytuacjach określonych w art. 31 ust. 1 jest wyłączone. Wyrok Sądu pierwszej instancji jest zatem trafny i nie może być mowy o naruszeniu prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku, a więc apelacja podlegała oddaleniu zgodnie z dyspozycją art. 385 k.p.c.